

SBOROVÉ JEHLIČÍ

sborové listy
sborové listy

8
2014

Jak se pozná živý sbor (křesťan)

Podle zpěvu? Podle radostné tváře? Podle plynulých modliteb? Jsou to jistě důležité věci. Ale něco podstatného mezi nimi schází - základ, ze kterého všechno to ostatní vyrůstá: ochota zapřít sám sebe, ochota k oběti (času, sil i prostředků), ochota poslechnout Boží příkaz a vykročit na cestě k novým věcem.

Následovat

- znamená být zde pro Boha
- znamená vidět druhé lidi
- znamená být jako Ježíš

Třikrát PROČ

Proč v podobných podmínkách jedno společenství roste, a druhé stagnuje či hyne?
Proč v jednom sboru se některá práce (nebo část sboru) rozvíjí a roste, a druhá ne?
Proč některý sbor roste třeba několik let, a pak začíná stagnovat nebo i upadat?

Ze života M. Luthera

"Zítra ráno se budu hodně modlit."
"Proč?" ptá se přítel.
"Protože mne čeká velmi mnoho práce!"
Děláme to také tak, nebo opačně?

Obnova Izraele ve Starém zákoně

Daniel i Nehemiáš uvažují o obnově života Izraele poznamenaného babylónským zajetím. A čím začínají? Tím, že vyznávají viny svého národa (Dn 9,7; Nh 9,33). Obnova církve nezačíná výmluvou, nýbrž vyznáním vlastní viny a uznáním, že Bůh je spravedlivý.

Krátké výroky

- církev se může obejít bez chrámů, ale ne bez domácností
- bdít znamená žít bez iluzí, protože iluze zakrývají Boha, a svět představují v barvách našich přání a předsudků
- těžkostem se vyhnout nelze, chybám ano
- dávám-li Bohu jen část svého srdce, tím ho vlastně vyháním ven
- nemůžete očekávat, že lidé přijmou myslí to, co neukazujeme svým životem
- kdo nechce být spojen s bratrem, nemůže být spojen s Kristem, který je základním kamenem
- nezasloužená Boží dobrota by nás měla vést k bezvýhradné poslušnosti
- velkou překážkou k požehnané službě je ztráta odvahy
- jak trpíš pro Krista Ty?

Několik veršů

„Podle víry vaší staň se vám.“

„Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích.“

„Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací.“

„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a uče je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“

„Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.“

„Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, který převyšuje každé myšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“

Ze zamyšlení D. Boenhoffera na prahu roku 1943

..... Ztracený čas je čas nenaplněný, prázdný. To minulé léta jistě nebyla. Mnoho, nesmírně mnoho jsme ztratili, ale nebyl to ztracený čas. Chtěl bych se pokusit o bilanci toho, co se v těchto dobách stalo naší společnou zkušeností a poznáním.

..... Kdo ob stojí? Pouze ten, komu není posledním měřítkem jeho rozum, jeho princip, jeho svědomí, jeho svoboda nebo jeho ctnost, a kdo to vše je ochoten obětovat, kdo ve víře a jen ve spojení s Bohem je povolán k poslušnému a odpovědnému činu; člověk odpovědný, jehož život nechce být ničím jiným než odpovědí na Boží otázku a zavolání. Kde jsou takoví odpovědní lidé?

..... Lidé začínají teprve objevovat, co znamená svobodná odpovědnost. Spočívá na jediném Bohu, který žádá svobodnou odvahu víry k odpovědnému činu a který tomu, jenž přitom zhřeší, slibuje odpuštění a útěchu.

..... Hloupost (možná lépe slepota - red. pozn.) je nebezpečnější nepřítel dobra než zlo. Proti zlu se dá protestovat, dá se zstudit, v krajním případě mu lze zabránit násilím. Pokaždé již v sobě nese zárodek vlastního rozkladu, už proto, že zanechá v člověku přinejmenším nevolnost. Proti hlouposti jsme bezbranní. Ani protesty, ani násilím tu nelze nic pořídit; argumenty nepůsobí, fakta, jež odporují vlastním předsudkům, se prostě neuznávají.

..... Při bližším přihlédnutí se ukáže, že každé silnější uplatnění vnější moci, ať politické, nebo náboženské, velkou část lidí raní slepotou.

..... Biblický výrok, že bázeň Boží je počátkem moudrosti (Ž 111,10) potvrzuje, že vnitřní osvobození člověka k odpovědnému životu před Bohem je jediným skutečným přemožením hlouposti.

..... Zvykli jsme si tam, kde důvěřujeme, svěřovat vlastní život do rukou druhého; naučili jsme se bezvýhradně důvěřovat přes všechny komplikace, v nichž jsme museli jednat a žít. Víme též, že jen v ovzduší důvěry, která nepřestává být rizikem, ale rizikem radostně přijímaným, lze skutečně žít a pracovat.

..... Nečinné vyčkávání a tupé přihlížení není křesťanský postoj. Křesťana nevolají k činu a ke spoluutrpění teprve zkušenosti na vlastním těle, nýbrž zkušenosti bratří, kvůli kterým trpěl Kristus.

..... Optimismus není v podstatě názor na přítomnou situaci, nýbrž životní síla, síla naděje tam, kde jiní rezignují, umění nést hlavu vzhůru, když se všechno zdá ztracené, síla snášet zvraty, síla, která nikdy nepřenechá budoucnost protivníkovi, ale vyhrazuje si ji pro sebe. (Existuje jistě také i hloupý, zbabělý optimismus, který by se měl zakázat.)

..... Je možné, že již zítra nastane soudný den; pak se rádi vzdáme práce pro lepší budoucnost, ale dříve nikoli.

..... Stali jsme se němými svědky zlých činů, leččím jsme museli projít, naučili jsme se přetvářce a dvojsmyslným řečem, stali jsme se nedůvěřivými vůči lidem, jimž jsme často dlužni pravdu a upřímná slova, nesnesitelné konflikty nás učinily povolnými nebo snad i cynickými - jsme ještě vůbec k něčemu? Nebude třeba génů, cyniků, těch, kdo pohrdají lidmi, ani rafinovaných taktiků, nýbrž prostých, jednoduchých, přímých lidí. Bude naše vnitřní odolnost dostatečně silná a naše vnitřní upřímnost vůči sobě samým natolik nemilosrdná, abychom znovu našli cestu k prostotě a přímosti?

(text byl napsán k 10. výročí uchopení moci v Německu Hitlerem)

SVOBODA

Svoboda je ten nejkrásnější dar Boha člověku, dar, který ho stál tak mnoho: UTRPENÍ A SMRT SYNA.

Řekneš-li:

- To není moje chyba, to je ten můj temperament!
- Nemohu se bez toho obejít.
- Víím, že nemám pravdu, ale neustoupím!
- Nemohu se soustředit na práci, stále jen sním. Je to nad mé síly!
- Proč myslím právě takto? Každý to říká!
- Tamtoho nemohu ani vidět!
- Nechtěl jsem mu to udělat; marně jsem vzdoroval!

pak nejsi svobodný, ale otrok. Otrok sama sebe, své minulosti, svého prostředí, věcí atd. Nejsou to věci, které tě poutají k sobě, jsi to ty, který se sám připoutává k věcem. Vydáváš se jim do otroctví.

Jsi-li svobodný pro cokoli, nejsi skutečně svobodný, ale jsi odsouzen k nerozhodnosti, nestálosti, dokonce i ke strachu. Jednáš-li podle vůle Boží, máš svobodu dítěte Božího.

Skutečná poslušnost předpokládá opravdovou svobodu, ale opravdová svoboda je (ze tvé strany) živa poslušností.

STAROSTI A OBTÍŽE

Ze strachu před obtížemi dítě zavírá oči - je na okamžik uklidněno, ale překážka trvá. Své starosti se nezabýváš tím, že na ni zapomeneš, že ji zaslapeš, že ji zapřeš. Bude-li umlčena a schována, snad zůstane nějaký čas ležet bez hnutí, ale jednoho dne se zvedne, protože nebyla mrtva. Naopak: podívej se jí dobře do tváře, rozeber ji, zjisti její

původ, příčiny, důvody trvání, ale zakaž jí, aby s tebou důvěrně prodlévala, nebo tě dokonce vyzývala k zápolení. Uchop ji a předej Pánu.

MOŽNOSTI

Nezapírej hranice svých možností. Zapírání je nesprovoď ze světa.... Naopak, podívej se jim statečně do tváře, aniž bys přeceňoval nebo podceňoval. Můžeš-li přitom něco změnit, proč ještě váháš dát se s klidem a vytrvalostí do práce? Nemůžeš-li změnit nic, přijmi to, jak to je. Nejde o to, abys "rezignoval" a sklonil hlavu, nýbrž abys ji zdvihl a řekl ANO. Nejde o to, dát se zničit, nýbrž skutečnost nést a odevzdávat Pánu.

Neutrácej čas touhami po nástrojích, které jsou v rukou druhých. Pak si nevšimneš, že je vlastníš i ty, sice jiné, ale právě tak upotřebitelné. Přestaň konečně hledět na ty, které patří druhým; hled' na své vlastní, uchop je a pracuj. Seber se. Bůh tě vidí a v Jeho očích nejsi ani méně velký, ani méně milovaný, než jakýkoli druhý člověk, kterému závidíš. Dej Bohu své starosti, trápení, své zármutky a více spoléhej na Jeho moc než na svou zdatnost.

Přiznat dary, které nám Pán propůjčil, není nic špatného. Byla by ovšem pýcha, kdybychom mysleli, že jsme si je zasloužili nebo získali vlastními prostředky. Poznej hranice svých možností, přijmi je a obětuj: poznej však i své hodnoty! Máš je. Skromnost nezáleží v tom, že se považuješ za lidsky nejubožejšího. Opravdu skromný člověk se neleká ničeho, ani sebe, ani svých hodnot, ani hranic možností, ani druhých, ani věcí. Bojí se BOHA.

Dary Otce nejsou určeny pro tvou osobní potřebu. Jsou pro druhé a pro Něho. Čím více jsi a čím více něčeho máš, tím jsi zodpovědnější. Neboj se tedy přiznat své hodnoty, ale používej je.

BUĎ SEBOU!

Druzí tě potřebují takového, jakého tě chtěl mít Pán. Nemáš právo se přetvařovat, hrát komedii; druhé tím mystifikuješ. Neříkej: „Já nemohu nic dělat“, můžeš udělat mnoho; nesni o vyjimečných akcích, nýbrž si jasně uvědom možnosti, které ti nabízí každodenní život.

ZASTAV SE A HLEDEJ CESTU

Co jsou ti platné hbité nohy, když nevíš, kam dojít? K čemu je ti stavební materiál, když nevíš, co z něj chceš postavit? Co je ti platné bohatství lásky, když nevíš, komu ji věnovat? Bojuješ, trpíš, biješ se, abys našel štěstí; podobáš se běžci, který chce vyhrát, aniž by znal cíl. Nejdřív se zastav a hledej cestu.

Revize osobního života není jen zpytování svědomí, cvičení k pozornosti, prostředek k tomu, abys dal svému jednání osobní charakter, nýbrž je to nové vidění tvého života jiným pohledem, než je pohled tvých smyslů nebo tvého rozumu: pohledem z víry.

Revize života společenství leží v rovině tvého osobního života, ale rozvíjí se ve vzájemnou zodpovědnost lidí, kteří spolu pracují, a konečně ve společnou zodpovědnost celého společenství.

Revize života společenství není ani shromážděním domovnic, které si vyprávějí o tom, co se během týdne událo, ani zasedání komise na odsouzení druhých, ani veřejným ohlášením provedené akce, ani vzájemnou kontrolou rezolucí; je to společné sjednocení pohledu na události, které se týkají společenství a do kterých je člen zapojen ve světle víry.

Chcete-li potkat Pána, musíte se na toto setkání připravit. Každá revize života předpokládá začít v pokorné prosebné modlitbě a končit díkyvdáním.

Nepřidávej se k dění jen proto, abys bral, nýbrž abys dával. Nebuď mlčenlivý ani povídavý, nýbrž buď ten, kdo mluví proto, aby se dorozuměl a pomohl: jako ten, kdo naslouchá, aby pochopil a zúčastnil se. Chcete-li, aby vaše revize života měla úspěch, je třeba, aby se nové vidění života stalo trvalou praxí každého jednotlivce.

ČAS

Velcí mužové udělají desetkrát víc práce než my, v čase desetkrát kratším. Proč? Umějí si to správně rozdělit: chrání a hájí svůj klid, nebo jsou schopni si jej znovu získat; do každého úkolu se dávají celí.

Chybí-li ti čas k tomu, abys udělal všechno, zastav se na několik okamžiků a pomodli se. Pak si rozvrhni čas před zrakem Božím.

Čas je krásný dar, který nám Bůh dal. Bude na nás žádat přesné vyúčtování. Ale buď klidný: Bůh není zlý otec, nedává nám práci, aniž by nám dal prostředky, jak ji udělat.

K tomu, co nám Bůh uložil, má člověk vždy dost času.

NESPOKOJUJ SE

Nespokoj se s tím, že vezmeš svůj život na vědomí a přijmeš výkyvy svého cítění. Obětuj vše Bohu, radosti i utrpení, dokonce i hříchy. Pak se nebudeš ničit, nýbrž rozvíjet, a budeš svůj život stále více spojovat s Bohem.

Nespokoj se jen tím, že jsi člověkem, synem člověka, když Kristus ti nabízí, aby ses stal skutečným synem Božím. **Tvoje křesťanství není především rozmanitostí náboženských ritů, morálním zákonem, naukou, nýbrž ŽIVOTEM.**

(myšlenky podle knihy Michel Quoist: Mezi člověkem a Bohem)

ODPUŠTĚNÍ

CHCEŠ-LI BÝT OTROKEM NĚJAKÉHO ČLOVĚKA, NESNÁŠEJ HO

Chceš-li být otrokem nějakého člověka, nesnášej ho. Pak s tebou bude ráno, po celý den i v noci. Tenhle člověk s tebou bude také jíst a naruší tvé trávení. Zničí tvou schopnost koncentrace, zničí každou příjemnou chvíli a zbaví tě tvého drahého pokoje i radosti. Svě štěstí vkládáš do jeho rukou. Dáváš mu skutečnou moc nad sebou samým...

John Powell

KŘIVDA SE NEVYHNE NIKOMU

Neexistuje člověk, který by nikdy neprožil křivdu a ublížení. Neexistuje člověk, kterého by prodělaná křivda a ublížení nebolely. Pocit křivdy, ublížení a nespravedlnosti se hluboce dotýkají nitra každého člověka a volají po vyrovnání, odplatě a pomstě. Příkoří nenechává nikoho chladným.

MÁME ZLU NECHAT VOLNÝ PRŮCHOD ?

Do této situace ale vstupuje Ježíšova výzva k odpuštění. Není ale naivní, nerealistická a odtržená od života? Máme každému jen tak "odpustit"? Máme zlu nechat volný průchod? *Odpouštějte a bude vám odpuštěno. (Lk 6,37)*

PROČ ODPUSKŮSTĚT ?

Neodpuštění negativně ovlivňuje celý život člověka, včetně jeho těla a psychiky. Zanedbané, potlačené a někdy i zdánlivě zapomenuté křivdy nic neřeší. Působí destruktivně. Neodpuštění člověka ničí, rozkládá a znepokojuje. Je zdrojem napětí a podrážděnosti. Neuzdravené křivdy se mění i ve zdroj ubližování druhým. Ať už totiž člověk chce nebo ne, předává to, co sám zakusil dále. Potřebuje se utrpení zbavit a tak ho přesouvá dál. Ono se k němu pak ale vždy navrací...

Neodpuštění působí jako jed zasahující všechny oblasti života a vztahů: k Bohu, k lidem, ke světu a i k sobě. Projevuje se na úrovni osobní, na úrovni rodin, různých skupin i národů...

Skrze odpuštění se člověk stává vnitřně nezávislým na negativním vlivu zla. Ukřivdění pak ztrácí svou zničující moc. *Odpouštějte a bude vám odpuštěno. (Lk 6,37)*

ODPUŠTIT NELZE „NA POVEL“

Odpuštění není mnohdy jednoduchou záležitostí. Pocit křivdy člověka zasahuje v mnoha vrstvách. Proto zpracování křivdy a odpuštění musí proběhnout ve všech zasažených úrovních a oblastech lidského života.

Rychlé a levné rady typu: "musíš hned odpustit", "zapomeň na to", "čas léčí rány" jsou neúčinné a k opravdovému odpuštění vedou jen zřídka. Vyrovnání se s křivdou, odpuštění a uzdravení je dynamickou záležitostí, která mnohdy potřebuje svůj čas.

KROKY NA CESTĚ ODPUSKŮSTĚNÍ

Odpuštění je procesem, jehož motivem je spíše rozhodnutí, než pocity. Na počátku tohoto procesu je dobré uvědomit si svou hodnotu jako člověka i jako Božího dítěte a připomenout si, že i když se cítíme nemilováni a nedocení, Boží láska k nám trvá. V Bohu je naše bezpečí a význam.

- **PŘIZNAT SI POCITŮVANOU KŘIVDU**, negativní emoce a svá zranění. Přiznat si, že mi vzniklá situace vadí a že mě bolí. Přiznat si, že mám problémy odpustit a že možná viníkovi nepřeji rozhodně nic dobrého. V této první fázi je třeba před sebou své pocity nepotlačovat a nic si nenalhávat.
- **POJMENOVAT SVÉ POCITY**. Tato fáze může být pro mnohé důležitá. Je možné si najít důvěryhodného partnera, před kterým můžeme své pocity slovně formulovat. Může jím být někdo blízký, náš zpovědník, ale i Bůh. Důležité ale je, aby v tomto kroku nebyl člověk sám. Mohl by totiž upadnout do pastí sebelítosti, která člověka uzavírá a znemožňuje jeho rozvoj.
- **POHLÉDNOUT NA KŘIVDU NEZAUJATĚ** z jiného úhlu, nadehledu, či odstupu. Připustit si, že vzniklá situace může mít i jiná hlediska, než ta, která vidíme úhlem svého pohledu. Uvědomit si, že ukřivdění je obecnou lidskou záležitostí.
- **SNAŽIT SE POCHOPIT TOHO, KDO NÁM UBLÍŽIL**. Možná, že dotyčný člověk nejedná vědomě zle. Jeho jednání třeba ovlivňuje jeho podvědomí a špatné zkušenosti. Často lidé jednají zle, protože ani jinak neumějí. I Ježíš se na kříži modlil: "Otče odpusť jim, neboť nevědí co činí" (Lk 23,34).
- **ROZHODNOUT SE NEŠKODIT A ZŘÍCI SE POMSTY**. Nepřát, ani nepůsobit viníkovi zlo. Rozhodnout se ho přijmout jako člověka, bez ohledu na jeho vinu. Nemluvit o něm zle před lidmi.
- **ŽEHNAT**. Žehnání znamená svolávání Boží přízně na dotyčného. Tím i křivdu předáváme Bohu.

Když člověk odpustí, neznamená to, že k druhému musí okamžitě pociťovat kladné city. Odpuštění je někdy delší proces, ve kterém se pocity mohou zákonitě opožďovat.

Odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4,32)